

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ G. LEPREUVE

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Α γιατί φοράς ένα γυναικείο δαχτυλίδι με μαύρη πέτρα; με ρωτούν οι γνωστοί μου.

Μά σέ πολύ λίγους λέω το γιατί. Σε πολύ λίγους διηγούμαι την ιστορία του δαχτυλιδιού αυτού ή μάλλον της γυναίκας που σχετίζεται με το περίεργο δαχτυλίδι μου.

Έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που γνώρισα τη γυναίκα αυτή, μα μου φαίνεται πως την βλέπω ακόμα μπροστά μου, μυστηριώδη, με το κατάλευκο πρόσωπό της, τα κατάμαυρα μαλλιά και μάτια της και το μεγαλύτερο παράσημά της, που την έκανε να μοιάζει με θεά του Ολύμπου.

Την γνώρισα σ' ένα πλοίο, ταξιδεύοντας για την Αίγυπτο. Κι' όλος θυμάμαι, την είδα για πρώτη φορά το βράδυ, όταν ήλθε για να δειπνήσει στην μεγάλη τραπέζια του πλοίου.

Μόλις την αντίκρισα, έννοιωσα έναν δυνατό παλμό στην καρδιά μου. Τόση εντύπωση μου έκανε η βασιλικιά της όμορφιάς. Μά κι' όλοι όσοι ήταν εκεί, την κίτταξαν με θαυμασμό.

Εκείνη όμως, αδιάφορη και περήφανη, δεν γύρισε να κιντήσει κανένα. Κάθισε στο τραπέζι μ' ένα ύφος μάλλον περιφρονητικό κι' έτρωγε σχεδόν μηχανικά.

Έτσι μπόρεσα να την κιντήσω με περισσότερη προσοχή και κατάλαβα, ότι αυτό που στην αρχή έννοιωσα ως περιφρόνηση, ήταν μία άρνηση ή μάλλον μία προσήλωσις της γυναίκας αυτής σε κάτι πολύ μακρινό.

«Τί να συλλογίζεται άραγε ή ώραία αυτή γυναίκα; άναρωτιόμουν. Μήπως σκέφτεται κανένα άγαπητό της πρόσωπο, που είνε μακρινά της. Εύτυχισμένος άποσδήποτε αυτός που άγαπάει! Θα έδινα δέκα χρόνια της ζωής μου για ένα της βλέμμα».

Έξαφνα, καθώς έκανε αυτές τις σκέψεις, ή ώραία άγνωστη γύρισε και μ' εκύταξε, σαν να είχε μαντέψει το μυστικό μου συλλογισμό.

Έφριξα κάτω άπ' το βλέμμα των κατάμαυρων μυστηριωδών της ματιών.

Ήταν κάτι παράξενο, ήταν — πώς να το πώ; — το βλέμμα μιάς ψυχής μακρινής, όσο κι' άν τα μάτια της ήταν εκεί άντίκρι μου και με κίτταζαν.

Ταράχτρικα τόσο, που μόλις άγγιξα πειά τα φαγητά.

Εκείνη έτρωγε επίσης πολύ λίγο, με κινήσεις πάντα μηχανικές.

Ήταν ντυμένη μ' ένα μαύρο βελούδινο φόρεμα, πολύ άπλό κι' εφαιροσμένο σφιχτά στο θείο της σώμα.

Δέν φορούσε κανένα κόσμημα, εκτός από ένα δαχτυλίδι με μία μεγάλη μαύρη πέτρα στο άριστερό της χέρι. Δέν φορούσε βέρα. Δέν ήταν λουτών παντρεμένη;

Είχε λαμό κίκνου και χέρια άλαβάστρινα. Θυμάμαι πως δίλα ήσαν μαύρα κι' άσπρα σ' αυτή τη γυναίκα, μαύρα μαλλιά και μάτια, άσπρο πρόσωπο, μαύρο φόρεμα, άσπρος λαμός, μαύρο δαχτυλίδι, κατάλευκα χέρια.

Μού φαίνεται πως τα βλέπω ακόμα μπροστά μου τα θαμνίσια άλαβάστρινα χέρια της, μαζί με τα μακρινά εύγενικά δάχτυλα, που έμοιαζαν με κάλυκας κρίνων.

Τα νύχια της, άμυγδαλωτά και μακρινά, ήταν ελαφρώς ρόδινα. Μόνο το στόμα της ήταν κόκκινο, πολύ κόκκινο, σαν να είχε συγκεντρωθεί σ' αυτό όλη ή φλογερότης της ύπαρξέως της.

Μετά το δείπνο, κάθισε στο πάνο, έπαιξε κάτι θλιβερό για μέ σιγμή κι' ύστερα ανέβηκε στο κατάστρωμα. Την άκολούθησα. Πήγε κι' άκούμπησε στα κάγκελα του καταστρώματος, μακρινά άπ' όλους, κι' έσκυβε πολύ, βλέποντας τη θάλασσα.

Ήταν μία θαμνίσια βραδείά με φεγγάρι, ήταν μά από τις βραδείες εκείνες που ή ψυχή του ανθρώπου, ποτισμένη δνειρο και μελαγχολία, λαχταράει περισσότερο μία βαθειά εύτυχία.

Στάθηκα λίγο μακρινά της και την κίτταξα με προσοχή, με ά

διακρισία ίσως. Άλλ' έννοιωθα μία άκατανίκητη δύναμη να με σέρνει κοντά της.

Τί μυστήριο άλήθεια!... Υπάρχουν ώραία πρόσωπα που τα βλέπουμε κάθε μέρα, επί χρόνια όλόκληρα, και δέν μιάς κάνουν καμιά εντύπωση και τυχαίνει κάποτε μία περαστική άγνωστη μορφή να μιάς ταράξει κατάβαθα και για πάντα.

Έννοιωθα ήδη κάτι περισσότερο από έρωτα γι' αυτή τη γυναίκα.

Εκτός που ήταν άλλόκοτα ώραία, την περιέβαλλε και κάποιο γοητευτικό και βαθύ μυστήριο.

Έξαφνα δυό νέοι ταξειδιώτες πέρασαν από μπροστά μου.

— Ναι, είνε πολύ ώραία, είνε ό ένας άπ' αυτούς, κιντήζοντας προς τό μέρος της άγνωστης, μα είνε ψυχρή και προσποιημένη. Ποζάρει πολύ. Δέν μου άρέσουν τέτοιου είδους γυναίκες.

— Είνε τίπος ρομαντικός, είνε ό άλλος. Θα ήθελα να κάνω τη γνώμη της.

— Είνε επικίνδυνη γυναίκα, σοφ λέω, επανέλαβε ό πρώτος.

Κι' οι δυό άνδρες προχώρησαν προς τό βάθος του καταστρώματος και κάθισαν σ' έναν πάγκο, όχι πολύ μακρινά από εκείνην.

Έγώ τότε έννοιωσα κάτι σαν ζήλεια μέσα μου.

«Γιατί, σκέφτρικα, να κινή τη γνώμη της, ένας άλλος κι' όχι έγώ;»

Πήρα λουτών θάρρος και πήγα όλόμοια προς την ώραία άγνωστη. Εκείνη φάνηκε σαν να μη με άντελήφθη κι' έξακολούθησε να βλέπει τη θάλασσα.

— Κυρία!... τόλμησα να ψιθυρίσω.

Γύρισε τότε και με είδε ξαφνασμένη, σαν να ξυπνούσε από ένα δνειρο.

Κι' ανατρίχιασα πάλι κάτω άπ' το άπόκοσμο βλέμμα της.

— Κυρία, ξαναείπα με χείλη τρέμοντα, με συγχαρείτε γιατί διακόπτιο τους ρομάντισμούς σας, αλλά επαντρέπατέ μου να σάς πώ, ότι σκύβετε πολύ προς τη θάλασσα κι' αυτό είνε επικίνδυνο.

«Α, πως θυμάμαι πάντα τό άπεριόρατα θλιβερό χαμόγελο που μισάνοιξε τα χείλη της.

Άκούω ως τόρα τη λυπημένη της φωνή να μου λέη:

— Εύχαριστώ πολύ, κύριε.

Κι' ύστερα;... Ύστερα ξαναγύρισε τα μάτια της στη θάλασσα, ή όποια φαινόταν να την τραβάει μαγνητικά.

Κι' έμένα όμως με τραβούσε εκείνην, με τραβούσε σαν μία μυστηριώδης επικίνδυνη ίσως θάλασσα. Και δέν έφυγα από κοντά της, μα της

είπα:

— Όραία βραδείά, κυρία!

— Πολύ ώραία βραδείά! είνε κι' εκείνη.

— Είνε, έξακολούθησα, από τις βραδείες εκείνες που σε κάνουν ν' αγαπάς πώ πολύ τη ζωή.

— Ναι, ναι, μουμούρισε ή άγνωστη.

— Και γι' αυτό δέν πρέπει να είνε κανείς μελαγχολικός μα τέτοια ώραία βραδείά και μάλιστα όταν είνε νέος κι' άμορφος.

Κατάλαβα ότι έλεγα λόγια κοινά και συνηθισμένα, μα ήθελα κάτι να πώ, για να μη φύγω από κοντά της.

Κι' εκείνη είνε πάλι άργά—άργά:

— Δέν πρέπει. Δέν πρέπει. Άλλά όταν μιάς έχουν ήδη καταδικάσει...

Και πρόσθεσε πολύ σιγά:

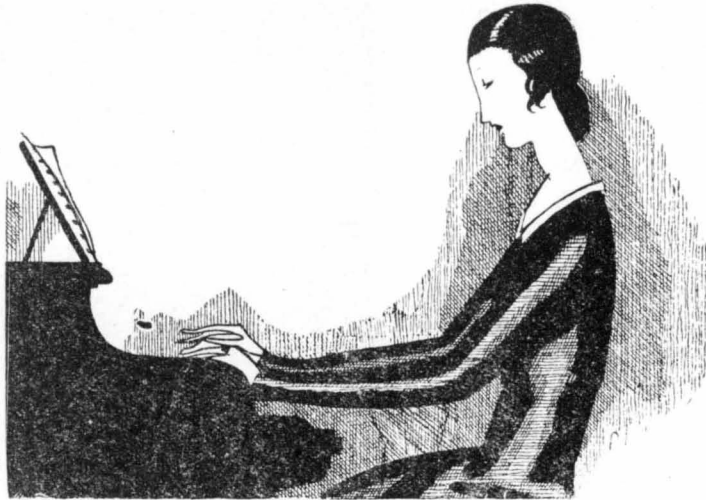
—...σε θάνατο;...

Μά έξαφνα, σαν να μετανόησε για τα λόγια αυτά που της έφυγαν έτσι άσθρόμητα άπ' τα χείλη της, άπομακρύνθηκε μερικά βήματα.

Έγώ την άκολούθησα.

— Μήν λέτε, της είπα, τη λέξι «θάνατος». Είνε τόσο ώραία ή νύχτα, είνε τόσο ώραία έσεις και σάς αγαπώ τόσο!...

«Α, όχι, εκείνη τη στιγμή, δέν ήμουν ένας ματαδόξος κύριος των σαλονιών, ό όποιος ζητούσε να έλκύση την εύνοια μιάς όμορ-

Κάθισε στο πάνο κι' έπαιξε κάτι θλιβερό...

φης γυναίκας, με επιτηθευμένα κομπλιμέντα. "Ήμιον ελικρινής, την αγαπούσα ήδη, την λάτρευα.

Κι' εκείνη φαίνεται πως το κατάλαβε αυτό, γιατί δεν έκανε πια κανένα βήμα για να φύγει μακριά μου.

"Έμενε κοντά μου, κυττάζοντας όμως πάντα την θάλασσα.

Κι' εγώ εξακολούθησα :

— Σάς αγαπώ ! Σάς αγαπώσα κεραυνοβόλα, μόλις σάς είδα....

Δεν το έχω πάθει ποτέ άλλοτε αυτό, μα δεν έχω ιδεί ποτέ άλλοτε μια γυναίκα σαν εσάς... Δεν ξέρω ποιά εσείτε... Δεν ξέρω ούτε τ' όνομά σας... Δεν ξέρω αν εσείτε ελεύθερη... Μα θα ήμια τόσο ευτυχισμένοι αν εσείτε ελεύθερη και θελήσετε να ενώσετε την τύχη σας με τη δική μου !...

Γύρισε και μ' ένιτταξε πάλι και τὰ μάτια της αυτή τη φορά με είδαν με προσοχή.

Και μου είπε :

— Δεν μου επιτρέπεται. Δεν μου επιτρέπεται.

— Γιατί, γιατί ;...

— Δεν μπορώ να σάς πω γιατί. Μη ρωτάτε γιατί. Είμαι μια καταδικασμένη.

— "Ό,τι κι' αν εσθε, σάς αγαπώ !

— Δεν μπορείτε να φαντασθήτε... Δεν μπορείτε... Μα, σάς ευχαριστώ... Φαίνεται ελικρινής.

Και μου άπλωσε το χέρι της.

Πήρα το κατάλευκο και κρύο σαν μαργαρίνο εκείνο χέρι, και το έφερα με λαχτάρα και μ' ευλάβεια μαζί στα χείλη μου.

Τό έννοιωσα να τρέμω για μια στιγμή. Μα άμέσως ή άγνωστη τό τραθήξε γρήγορα από τὰ χείλη μου και μου είπε :

— Είστε παιδί. Ένθουσιάζεστε εύκολα. Δεν πρόβλεψα... "Όσο μεγαλύτερος είνε ο ένθουσιασμός, τόσο φερότερη είνε και ή άπογοήτευσις ύστερα. Μα ούτε αυτή νικάει τό πάθος κάποτε.

— Σάς αγαπώ, μισήρισα μεθυμένος άπ' τή φωνή της, από τό μυστήριό της, που χωρίς να τό ξεδιάλυ- νουν, τό έπεβεβαίωναν τὰ λόγια της.

Καταλάβαινα πως δεν της ήμιον άντιπαθητικός. Και θυμάμαι ακόμα πως την άκουσα, για μια στιγμή, να μουρμουρίζει, σαν σε παροιμία :

— Είνε δυα όραία ! Τό φεγγάρι, ή θάλασσα, ο ούρανός. Και τ' αγαπώ δια τόσο !... Και θα μπορούσα να τὰ χωρώ ακόμα. 'Αλλά δεν μου επιτρέπεται. Με καταδίκασαν και με ύπεχρέωσαν να έτελέσω εγώ μόνη την καταδίκη μου, εγώ, μόνη...

"Ω, θυμάμαι πολύ καλά, ένα προς ένα τὰ λόγια της.

— Δεν ξέρω, τής είπα, τίποτε άπ' τή ζωή σας, δεν ξέρω τί έννοείτε με τὰ λόγια σας. 'Αλλά έμπιστευθήτε μου την καρδιά σας, τή ζωή σας.

— Την καρδιά μου, τή ζωή μου. 'Αλλά δεν με ρωτάτε, αν μου άνιχνουν και τὰ δυό ;

— Καταλαβαίνω, ότι ή καρδιά σας είνε πολύ πονεμένη. Μα εγώ ξέρω να τής γλυκάνω τους πόλους της.

— Καϊμένο παιδί, μού άπάντησε κι' άναστένναξε.

— Δουπόν, έπέμεινα εγώ, πέστε μου : ενάϊ. Δώστε μου μια έλ- πίδα.

— Άφήστε με να σκεφτώ λίγη ώρα, είπε εκείνη. Λίγη ώρα... Και να, πάρετε για ένθύμιο αυτό τό δαχτυλίδι. Θα σάς φωνάξω σε λίγο.

Κι' έβγαλε από τό χέρι της τό μαύρο δαχτυλίδι που φορούσε και μου τό έδωσε.

Εγώ τό πήρα, τό φίλησα και τό πέρασα στο δάχτυλό μου.

Και άπομακρύνθηκα με την καρδιά γεμάτη γλυκές έλπίδες. Δεν ήταν ήδη ένας άρραβώνας τό δαχτυλίδι της με τή μαύρη πέτρα ;

Τήν άφησα μόνη εκεί στο βάθος του καταστρώματος. Οι δυο ταξειδιώτες που καθόντουσαν κοντά της, είχαν φύγει πρό πολλού.

Περίμενα κάτω στο σαλόνι του πλοίου. Περιμένα να σκεφτή και να με φωνάξει.

Μα έξαφνα τό πλοίο έγινε άνάστατο. "Ετρεχαν και φώναζαν πως κάποιος έπεσε στη θάλασσα.

"Ένα κακό προαισθήμα μου έπνιξε τότε την καρδιά.

Πεπάχηρα στο διάδρομο κι' ανέθηκα στο κατάστρωμα.

«Έκεινη», δεν ήταν πια στη θέση της.

Είχε πέσει στη θάλασσα !...

Κόνταψα να τρελλαθώ. "Όλοι κύτταζαν προς ένα σημείο στη θά- λασσα.

Και διέκρινα κι' εγώ εκεί κάτι μαύρο, που τότε έβγαυε στην έ- πιφάνεια και τότε χανόταν.

"Ήταν εκείνη... εκείνη !

Τό πλοίο γύρισε πίσω, σταμάτησε, κατέβασαν βάρκες.

Μα ήταν άργά, τό μαύρο σημάδι δεν φανόταν πια.

Τά σχόλια έδιναν κι' έπαυσαν μέσα στο πλοίο.

— Ποιά ήταν ; "Επεσε επίτηδες στη θάλασσα ή ζαλιότρησε καθώς έσκυβε ;

Και γιατί αυτοκτόνησε ;

Για λόγους οικονομικούς ή έρωτικούς ; Ή μή πως ήταν νευρασθενική ;

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΓΡΙΟΥ

(Του ΔΕΚΟΝΤ-ΝΤΕ Α' ΙΑ)

Σβυσμένα μάτια ! 'Ωγρό χελάκι ! Στ'ής βάρκας τ' άριπτορο τώχω πνίγει τὰ στήθη μου λύπη πικρή.

"Άνεμος φούσκωσε τ' άσπρο πα- νιά (νάα.)

'Ασήμ, λάμπουνε, λευκοί οί άφροί. "Έχω στὰ στήθη μου λύπη πικρή.

Νεκρό τ'όραίο της κρατώ κεφάλι ! 'Ακούω τού λόνου της τό βογγητό :

'Ασήμ, λάμπουνε, λευκοί οί άφροί. Κι'ά ή βαρκούλα μου μ' όρμη με- (γάλη.)

Νεκρό τ'όραίο της κρατώ κεφάλι ! 'Εγώ τής τώκοφα με μια σπαθιά !

Κι'ά ή βαρκούλα μου μ' όρμη με- (γάλη.)

γλυστρά και σκίζει νερά βαθιά. 'Εγώ τής τώκοφα με μια σπαθιά

και στό κατάρτι μου τώχω στημένο. 'Η βάρκα σκίζει νερά βαθιά.

στ' άγριο πέλαγος, τό ταραγμένο. 'Η μάχη θάλασσα, με καρτερεί.

κι' άκούω τού λόνου της τό βογγητό. Τ' άγριο πέλαγος, τό ταραγμένο ψηλά σκορπάει στα σκόπη άφροί.

'Ακούω τού λόνου της τό βογγητό :

Πώς ; Τήν άγάπη μου έχω σφαγ- (μένη.)

Σκορπάει τό πέλαγος λεπτόν άφρο κι' άστράφτ' ή νύχτα σαν όρμη- (σμένη.)

'Εσέ, καμάρι μου, έχω σφαγμένη ;

'Ετσι μ'αξ τώγραφε μοίρα σκληρή !

Στό σκότος άστραφεν ή όργισμένη ή άβυσσος κι' άγρια με καρτερεί.

'Ετσι μ'αξ τώγραφε μοίρα σκληρή !

'Αχ ! και να πέθανα να ήλιμο- (νούσα !...)

ΚΑΝΕ ΠΑΝΙΑ ΒΑΡΚΟΥΛΑ

('Απ' τις «Ιρλανδικές μελωδίες» του TH. MOORE)

Κάνε πανιά, βαρκούλα μου, και τράβα στ' άνοιχτά :

"Ό,τι καιρός και να φυσά μ'ην πεις πως έχαθήκαμε

Δεν θα μ'αξ ρίξη σε στεριά, σε μέρη σαν αυτά

Όυτε σ' άνθρώπους σαν αυτούς που πίσω μας αφήκαμε.

"Άκου τί λέν τὰ κύματα που χάνονται άπ' έμπρός μου :

— «'Αν κρύβουμε τό θάνατο στο γέλιο μας καθένα,

δεν κρύβουμε την άπομιά και την ψευτιά του κόσμου

που με τό γέλιο πνίξανε τις έλπίδες σου και σένα.»

Κάνε πανιά, βαρκούλα μου, μέσ' στα πέλαγη να ζωής...

Στήν τρακμια τράβα έμπρός και στη γαλήνη μη σταθείς.

"Ό,τι φουρτούνα κι' αν φυσά θάναι γλυκειά γαλήνη

σ' εκείνον άπου στη στεριά τέτοιες καρδιές άφινει.

Κι' αν οί καιροί μ'αξ ρίξουνε σ' έρημο περιγάλι,

"Όπου άπιστίας και ψευτιάς ποδάρι δεν έπάτησε

Κι' άπου ποτά ή μια καρδιά πάντ' αγαπά την άλλη.

Μάζεψε τότες τὰ πανιά, βαρκούλα, και σταμάτησε.

Μετάφρ. Δ. ΣΤΑΗ

ΣΤΡΟΦΕΣ

(Του ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

Παρίσι, πως με κούρασε και ού φθινόπωρο θολό !

και πόσο λαχταρώ να ιδώ κοιμητί

τό δέντρο να βεργολιγνά, να κυματίξη τό γιало,

στο φύσημα τό πρόσχαρο τού ματίη.

Κι' όμως, Παρίσι, ποιάς λογής, τί φίλτρο μαγευμένο

τόν ιδικό σου τόν καϊμόν άξίζεις ;

Φθινόπωρό μου όχρότατο, ένα φύλλο νεκρωμένο

με αύρα την καρδιά μου πλημμυρίζει.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(Του SHELLEY)

Σ' ένα ξερο κλωνάρι καθισμένο Στο δάσος τό γυνό, κανένα φύλ-

ένα πουλί τό ταίρι του θρηνάει. (λο,

Γλυστρά τ' άγέρι άπάνω παγω- κανένα λουλουδάκι άπά' στη γή

(μένο μονάχα ο ήχος του τροχού τό μύλο

και κάτω τό ρυάκι κρύο περνάει... την άσπιλη άντικόβει τή σιγή.

'Εγώ έκλαιγα σιωπηλά, φιλώντας τό δαχτυλίδι της, και μου- φρίζοντας.

"Ήταν ή άρραβωνιαστικά μου, ή άρραβωνιαστικά μου !...

Πέρασαν χρόνια από τότε. Μα μου φαίνεται πως την βλέπω ά- κόμα μπροστά μου, την μυστηριώδη εκείνη γυναίκα, με τὰ κατάμα- ιρα μαλλιά και τό κάτασπρο πρόσωπο.

'Αντηχούν ακόμα στ' αυτιά μου τὰ παρ'όξενα λόγια της που με ταράζουν ως σήμερα και βασανίζομαι, προσπαθών- τας να βρω τό νόημά τους. Και μου φαίνεται πως

ποτέ—ποτέ δεν θα μπορέσω να βγάλω άπ' τό χέρι μου την μαύρη της άρραβώνα, για να βάλω μιάν

άλλη. Ποτέ !...

